

[Ivar Nørgaard]

gå imod hvert ord, som en fascistisk kommissær vil sige. Man har sagt, at man vil ikke være med til at godkende en fascistisk kommissær fra Italien. Hvis italienerne indstiller en fascist til kommissær, vil man nægte at godkende ham som kommissær, og det er parlamentariernes gode ret ifølge Traktaten.

Ifølge Traktaten skal kommissærerne godkendes, og det turde dog være helt vanvittigt, hvis man accepterede, at den institution, som hedder EU, og som skal forsvare demokratiet i Europa og vogte den demokratiske udvikling i de enkelte lande, skulle tillade et helt land at lade sig repræsentere i Kommissionen af en erklæret fascist. Det er da fornuftigt i hvert fald at søge at modvirke det ved ikke at godkende sådan en som kommissær.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det var nu mig, der tidligere i debatten bragte det ulykkelige, der er sket i Italien, på bane, nemlig at der er optaget fascistiske i den nye regering, at der er udnævnt fem ministre fra fascistpartiet, og vi ved, at det stiller samtlige andre ministre, herunder også statsministeren, i et frygteligt dilemma.

Vi ved, hvor svært dette her er, men for at det ikke skal fremstå, som om det alene er hr. Arne Melchior, der ønsker at få så klar en udtalelse, som det nu kan blive, fra statsministeren på dette område – for det er jo et meget følsomt emne, især for en statsminister, det må vi jo erkende – vil jeg også godt føje mit ønske til om at få en bemærkning om, hvordan man stiller sig til dette her – så følsomt det end er, og således som det nu kan siges.

Men samtidig vil jeg sige, at Europa-Parlamentet jo spiller en anden rolle. Som allerede sagt skal det f.eks. godkende kommissærerne, altså Kommissionen. Og hvis der dér opstilles en fascist til posten som kommissær fra Italiens side, synes jeg, det er rimeligt, at vi siger: Det vil vi ikke godkende.

Nu ved jeg jo ikke, om jeg overhovedet er til stede dér efter den 9. juni, så at jeg kan sige noget som helst, men det håber jeg at jeg er. Det stiller jeg i hvert fald op til. Og hvis jeg er der, garanterer jeg for, at det vil være min holdning. Alt andet synes jeg i øvrigt ville være urimeligt. Vi må altså ikke glemme vores historie så hurtigt, at vi ikke kan indse, hvilket

indtryk dette her kan gøre på mange mennesker, som har været dybt, dybt berørte af fascisterne.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg er da tilfreds med, at fru Lilli Gyldenkilde tilslutter sig ønsket om få en sådan udtalelse, så det ikke »kun« er mig, der har ønsket den. Jeg er helt sikker på, at et stort antal partier og medlemmer ønsker det – altså bortset fra fru Annette Just, men det forstyrrer mig ikke en pind; det er bare sjovt, at hun så klart vedkender sig det, men det er jo hendes problem.

Til det, jeg sagde før, vil jeg godt tilføje, at jeg på et tidligt tidspunkt i debatten også over for andre end mit partis ordfører, hr. Peter Duetoft – hvis tale jeg stort set var tilfreds med – adviserede, at jeg ville stille dette spørgsmål, og at jeg altså ikke lige nu kommer og tager nogen – deriblandt statsministeren – bagfra, om jeg så må sige.

Så vil jeg gerne sige til hr. Ivar Nørgaard, at det slet ikke var pind 4, det drejede sig om, for selvfølgelig kan jeg gå ind for åbenhed og demokrati osv., men at det var pind 2, jeg anså for at være urealistisk. Jeg tror, det er lidet hjælpsomt over for de mellemeuropæiske og de østeuropæiske stater, at de skal stå og trippe foran vores dør i 4, 6, 8, 10 år. Jeg er efter nogle måneders ophold i Europa-Parlamentet overbevist om, at man får ikke noget Europa-Parlaments-flertal – heller ikke i det kommende eller næstkommende Europa-Parlament – til at stemme for 4, 6, 8, 10 yderligere lande i EU, for så forbyder EU sig selv.

Derfor tror jeg, der findes andre løsninger for de østeuropæiske stater, som er meget hurtigere og meget bedre, nemlig at sætte dem i gang med en proces, der ligner den, som vi nu har været i gang med i årtier, med omgående varsel og virkning, hvis de ønsker det, og selvfølgelig med vores fulde hjælp både økonomisk og mestbegunstigelsesmæssigt og med viden og erfaringer osv. Det tror jeg vil være en lykkelig ting. Jeg tror ikke, noget statssamfund bestående af 25-30 nationer kan harmoniseres på en måde, som vil være til gavn for alle, og derfor tror jeg, der findes andre og bedre løsninger.

Og derfor: Så glad jeg end er for, at dagsordenen foreligger, og at den får et stort flertal,